

ξιά, ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνακρέμασι 3, ἀνερέα, ἀνέχεια 2 β, άνομπρίλα, άνυδρία.

άνομπρίλα ή, άμάρτ. *ανιόβριλα* Πελοπν. (Λακων.)
Έκ τοῦ οὐσ. *άνομπριά* και της παραγωγικής καταλ.
-ίλα.

Άνομπριά, ο ίδ.

***άνομπρῶ**, *αναδρῶ* Θήρ. *ανεδρῶ* Θήρ. *αναδρέω*
Πελοπν. (Μάν.) *αναδρίζω* Κρήτ. (Βιάνν.)

Έκ τοῦ μεταγν. *άνομπρῶ*. Έν τοῖς τύπ. *αναδρῶ*
και *ανεδρῶ* αποκατεστήθη ή πρόθ. *ανά* - *ανε*. Πβ.
ΓΧατζιδ. έν Αθηνῶ 24 (1912) 27.

Μετβ. αναβλύζω, αναδίδω ύγρόν, επί άγγείου ένθ' άν.:
**Αναδρέει τὸ κανάτι - τὸ σταμνὶ* (ένν. κρασί - λάδι - νερὸ κττ.)
Μάν. Καί άμτβ. αναβλύζω, αναβρύω ένθ' άν. **Αναδρίζει*
τὸ νερὸ Κρήτ. Πβ. *αναβρυσιάζω*, *αναβρυσῶ*, *ανα-*
βρύω 1 και 2, *αναδίνω* B 7, *ανατέλλω* 3, *ανοίγω* B 4.

άνονείδιστος επίθ. άμάρτ. *ανούδιστος* Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ. κ. ά.)

Τὸ μεταγν. επίθ. *άνονείδιστος*. Ὁ τύπ. *ανού-*
διστος διὰ τὸ *νουδίζω* παρὰ τὸ *ονειδίζω*.

Έκεῖνος τὸν ὅποιον δέν δύναται τις νὰ ὀνειδίση
δι' ἐλάττωμα σωματικὸν ή ήθικὸν και γενικώτερον ὁ άνε-
πίληπτος, άψογος ένθ' άν.: **Αβούτος άρθεπος ανούδιστος έν'*
Χαλδ. || Φρ. **Ανούδιστον ψωμὶν τρώγω* (ζῶ τιμίως ἐργαζό-
μενος) Κερασ. Χαλδ.

άνονείρευτος επίθ. ΚΠαλλαμ. Δεκατετράστ. 30.

Έκ τοῦ στερητ. *ά-* και τοῦ επίθ. **όνειρευτός*
< *όνειρεύομαι*.

Ὁ μὴ βλέπων ὄνειρα Ποίημ.

Αγαπῶ και μισῶ, ξεχνῶ, θυμᾶμαι,
μ' ὄνειρο ζῶ, άνονείρευτος κοιμᾶμαι.

άνονοματέλλι τό, *ανουματέλλ'* Λέσβ.

Έκ τοῦ άμαρτ. επίθ. *άνονόματος* και της παραγω-
γικής καταλ. -έλλι.

Τὸ άβάπτιστον βρέφος (κυρίως τὸ μὴ λαβὸν άκόμη
ὄνομα διὰ τοῦ βαπτίσματος). Πβ. **άνονομάτιστος*.

***άνονομάτιστος** επίθ. *ανουμάτ'στος* Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Έκ τοῦ στερητ. *ά-* και τοῦ επίθ. **όνονοματιστός*
< *όνονοματίζω*.

Ὁ μὴ λαβὼν ὄνομα: **Ανουμάτ'στου τό 'χου άκόμα τοῦ*
σκ'λλί. Πβ. **άνονοματέλλι*.

άνόργωτος επίθ. πολλαχ. *άνόργουτος* βόρ. ιδιώμ.
άνέργωτος Ήπ. *άόργωτος* Πελοπν. (Λάστ.) *άόργουτος*
Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ στερητ. *ά-* και τοῦ επίθ. **όργωτός* < *όρ-*
γώνω.

Ὁ μὴ ἐκκαφεῖς δι' άρότρου, ὁ μὴ ὀργωθείς ένθ' άν.:
**Ανόργωτο χωράφι πολλαχ.* **Φέτους άποῦ τοῖς βρουχῆς ἔμ'ναν*
τὰ πλειότιρα χουράφια άόργοντα Μακεδ. **Εμ'κι ή ράχ'*
άόργουτ' Αἰτωλ. || Φρ. **Αόργουτου χουράφ'* (ἐπὶ κόρης παρ-
θένου. Πβ. διὰ τὴν χρῆσιν τὸ μεταγν. επίθ. *άνήρωτος*
και τὸ άρχ. αντίθ. *άρώσιμος*) Μακεδ. Πβ. *άκαλλιέρ-*
γητος 1.

άνορδίνιαστος επίθ. Κρήτ. *ανορδίνιαστους* Μακεδ.
αρδίνιαστος Νάξ. (Τρίποδ. κ. ά.)

Τὸ μεσν. επίθ. *άνορδίνιαστος*.

1) **Ατακτοποίητος, άνευτρέπιστος* Μακεδ. Ὁ σημ. και
μεσν. Πβ. Περὶ γέρ. (ἔκδ. Wagner σ. 109) στ. 95 «*ανά-*
πλεκη, άνορδίνιαστη, κρέμονται τὰ μαλλιά της». Συνών.

άσυγύριστος. 2) **Απροετοίμαστος* Κρήτ.: **Ακόμ'*
εἶσ' άνορδίνιαστη; III) **Απρόσκλητος* Νάξ. (Τρίποδ. κ. ά.)
Συνών. *άκάλεστος* 1.

άνόρεξα επίρρ. πολλαχ. *άνάροξα* **Ανδρ.* Μήλ.
Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σύμ. *άνέροξα* Νάξ. Πελοπν.
(Λακων. Μάν.)

Έκ τοῦ επίθ. *άνόρεξος*.

1) **Ανευ ὀρέξεως πολλαχ.*: *Τρώγει άνόρεξα.* Συνών.
άνορεξᾶς, άνόρεχτα 1. 2) **Ανευ προθυμίας, δυσκό-*
λως, άκουσίως πολλαχ.: **Ανέροξα κάνει δουλειὰ Μάν.* *Δου-*
λεύγω άνάροξα Σύμ. *Τὸ κάνει άνάροξα *Ανδρ.* **Ανόρεξα τη*
ἤβγανε τὸ' αἶγες (ένν. πρὸς βοσκήν) ΓΜαράντ. Μιχελ. 21.
Συνών. *άγνωμα* 1 β, *άνόρεχτα* 1 β. Πβ. *άναλα,*
άνοστα.

άνορεξάδα ή, άμάρτ. *ανεροξάδα* Νάξ. (Φιλότ.)

Έκ τοῦ επίθ. *άνόρεξος* και της παραγωγικής καταλ.
-άδα (I).

**Ελλειψις ὀρέξεως*: **Ανεροξάδα ἔχει, δέν τρώγει.*

άνορεξᾶς επίρρ. Θήρ. *ανεροξᾶς* Θήρ.

Έκ τοῦ επίρρ. *άνόρεξα*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
άνηβουλᾶς, δι' ὃ ίδ. *άβουλῆς*.

**Ανόρεξα* 1, ὃ ίδ.: **Ανεροξᾶς μου τὸ τρώω*.

άνορεξᾶτος επίθ. **Ανδρ.* *ανεροξᾶτος* Μήλ.

Έκ τοῦ επίθ. *άνόρεξος* και της παραγωγικής καταλ.
-ᾶτος.

Ὁ μὴ ἔχων καλὴν διάθεσιν, δύσθυμος ένθ' άν.: Σὲ
βλέπω *άνορεξᾶτο* **Ανδρ.* Συνών. *άνόρεξος* 1 β, *άνό-*
ρεχτος 2.

άνορεξένω Κρήτ.

Έκ τοῦ επίθ. *άνόρεξος*. Ὁ λ. και παρὰ Βλάχ.

**Αποβάλλω τὴν ὀρεξιν*: **Ανορέξησε δὲ κωπέλλι και δέ*
μοῦ τρώει. Συνών. *άνορεξιάζω*.

άνορεξιά ή, *ανορεξία* Εὔβ. (Κύμ.) Ζάκ. Μέγαρ.
Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) *άνορε-*
ξίγια Πόντ. (Κερασ.) *ανουριξία* Μακεδ. (Καταφύγ.) *άνορε-*
ξιά κοιν. *άνορεξά* Μακεδ. (Καστορ.) *ανουριξιά* βόρ. ιδιώμ.
ανουριξά Ίμβρ. *αναροξιά* Σίφν. *αναροξά* **Ανδρ.* Κῶς Σύμ.
ανεροξία Πελοπν. (Λακων.) *ανεροξία* Pianzola *άνορο-*
ξιά Μήλ.

Έκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *άνορεξία*. Ὁ λ. και παρὰ Πορτ.

1) **Ελλειψις ὀρέξεως κοιν. και Πόντ.* (Κερασ. Χαλδ.):
**Η άρρώστια μοῦ 'φερε άνορεξιά. Δέν μπορῶ νὰ φάω, ἔχω*
άνορεξιά κοιν. **Εχει μεγάλη αναροξά *Ανδρ.* **Αναροξάν ποῦ*
τὴν ἔχω! Σύμ. **Εχει άνορεξιά και κρασαρρώστια* (σκωπτικῶς
περὶ μεθύσου) Παξ. 2) **Ελλειψις προθυμίας, καλῆς*
διαθέσεως σύνηθ.: *Δέν εἶμαι καλά, ἔχω μία άνορεξία Μέγαρ.*
Εχω μίαν άνορεξιά ποῦ δέ δορῶ νὰ 'ρθω Νάξ.* (Απύρανθ.*)

άνορεξιάζω Κρήτ. Σίφν. *ανεροξιάζω* Νάξ. (Φιλότ.)
—ΔΓουζέλ. Χάσ. 41.

Τὸ μεσν. *άνορεξιάζω*.

**Ανορεξένω*, ὃ ίδ., ένθ' άν.: **Ανεροξιάζει τὸ παιδί και*
δέν μπορεῖ νὰ φάη Φιλότ. *Εἶντα 'χεις πάλι κ'ήνορεξιασες*;
Σίφν. || Ποίημ.

Μὰ λέω ανεροξιασες, δέν ἔχεις μπουκκὰ πείνα
ΔΓουζέλ. ένθ' άν.

άνόρεξος επίθ. πολλαχ. *άνάροξος* Πελοπν. (Λακων.)
Σύμ. *άνέροξος* Νάξ. (**Απύρανθ.*) Πελοπν. (Λακων.) *άνό-*
ροξος **Ανδρ.*

Έκ τοῦ στερητ. *ά-* και τοῦ οὐσ. *ὀρεξι*. Ὁ λ. και
παρὰ Βαίγ.

1) Ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν πολλαχ. : Εἶμαι ἀνόρεξος Πελοπν. (Τρίκκ.) Εἰδὰ 'χεις πάλι κ' εἶσαι ἀνέροξος; Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνόρεχτος 1. β) Ὁ μὴ ἔχων καλὴν διάθεσιν, ἀδιάθετος, δύσθυμος πολλαχ. : Γιατ' εἶς' εἶσαι ἀνόρεξος; πολλαχ. Εἶναι ἀνόρεξος σήμερα Ἄνδρ. Συνών. ἀνορεξῆτος, ἀνόρεχτος 2. 2) Βεβιασμένος Πελοπν. (Λάστ): Ἀνόρεξα γέλια.

*άνορεξῶ, ἀνορεξεῖω Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος.

Ἀποβάλλω τὴν καλὴν διάθεσιν: Ἀνορεξεῖοντες τὰ παιδιὰ.

ἀνόρεχτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀνόριχτα Ἱπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνιόριχτα Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεχτος.

1) Ἄνευ ὀρέξεως πολλαχ. : Τρώγω ἀνόρεχτα πολλαχ. Ἐφαῖ ἀνόριχτα Ζαγόρ. Συνών. ἀνόρεξα 1, ἀνορεξῆς.

β) Χωρὶς διάθεσιν, χωρὶς προθυμίαν πολλαχ. : Τοῦ μίλησε ἀνόρεχτα πολλαχ. Ἀληθῶς ἀνέστ', μουρμούρισε ἀνόρεχτα ἢ Φόνη ΚΧατζοπ. Ἀγάτ. 18. Συνών. ἄγνωμα 1 β, ἀνόρεξα 2. Πβ. ἀναλα, ἀνοστα. 2) Αἰφνιδίως, ἀπροσδοκῆτως Ἱπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. : Σὰν ἀνόριχτα τοῦ ῥοθι Ἰωάνν. Σ' κώθ' κι τ' ἀνιόριχτα Θεσσ. Συνών. αἴφνης, ἄξαφνα, ξαφνικά.

ἀνόρεχτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνόριχτους ἐνιαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀνόρεγος ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀνόρεκτος.

1) Ἀνόρεξος 1, ὁ ιδ., πολλαχ. 2) Ἀνόρεξος 1 β, ὁ ιδ., πολλαχ. : Ἐχω καὶ τὸ παιδί μου κομμάτι ἀνόρεχτο, τὸ πειράζει κάπου κάπου μιὰ θερμοούλλα Παξ. || Ποίημ.

Ἄν ἔλειπαν τὰ σίδερα 'ς αὐτὸ τ' ἀγριοπούλλι,
θὰ πίστενα πῶς εἶσαι σὺ κατάδικος καὶ φταίστης,
τόσο σὲ βλέπω ἀνόρεχτον!

ΑΒαλαωρίτ. Ἔργα 3,228.

ἀνορθογραφία ἢ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνορθόγραφος.

Τὸ ὀρθογραφικὸν σφάλμα: Τὸ γράμμα εἶναι γεμῆτο ἀνορθογραφίης.

ἀνορθόγραφος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ὀρθογράφος.

Ὁ μὴ τηρῶν τοὺς κανόνας τῆς ὀρθογραφίας.

ἀνορξῆ ἢ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ὄρξιο.

Κοινοτικὴ βοσκήσιμος ἔκτασις ἄνευ ὀρίων, ἀπερίφρακτος, εἰς τὴν ὁποίαν βόσκουν τὰ ζῶα τοῦ χωρίου.

ἀνόρταρος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ὀρτάρι.

Ὁ μὴ φορῶν περιπόδια.

ἀνορφάνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὀρφανιστὸς < ὀρφανίζω.

Ὁ ὀρφανισθεὶς μέν, ἀλλὰ τυχὼν προστάτου ἔνθ' ἄν.: "Ὅσον κι ἂν ἐπέθανεν ὁ κύρι μ', εἶμαι ἀνορφάνιστος γούσποντα ἔχω τὸν θεῖο μ' (γούσποντα = ἐφόσον) Χαλδ.

-ανὸς κατάλ. παραγωγικὴ κοιν.

Ἡ ἀρχ. κατάλ. -ανὸς ἐπιθέτων, οἶον: ἐψανός, ἱκανός, πιθανός, στεγανός κττ. Πβ. NDossios, Beitr. neugr. Wortbild. 22, ΓΧατιδ. ΜΝΕ 2,116 κέξ. καὶ KDieterich ἐν Balkan-Archiv 4 (1928) 158.

Διὰ ταύτης σχηματίζονται ἐπίθετα ἐξ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων, οἶον: ἄδειος - ἄδειανός, γάλα - γαλανός, ζῶν - ζωντανός, θροφή - θροφανός, λείος - λειανός, σιγὰ - σιγανός κτλ.

-ἄνος κατάλ. παραγωγικὴ Σκῦρ.

Ἐκ τῆς Λατιν. καταλ. -anus. Πβ. ΒΦάβην ἐν Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου 265.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ἐπίθετα δηλοῦντα τὸν ἐκ δένδρου ἢ καρποῦ, οἶον: κριθή - κριθᾶνος, πεῦκο - πευκᾶνος κτλ.

ἀνοσμίζομαι ἀμάρτ. ῥοσμίζομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀνοσμῶμαι παρὰ τὸ ὀσμῶμαι.

Ὑποπτεύω: Ἐνοσμίστηκα τῇ δουλειᾷ. Κάτι ἐνοσμίστηκα. Πβ. ἀνεμίζω Α 6 καὶ 8.

ἀνοστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀηδῶς ἢ χωρὶς ὄρεξιν, χωρὶς προθυμίαν ἔνθ' ἄν.: Γελᾷ - μιλεῖ - τρώγει ἀνοστα κοιν. Ἀνοστα ἀνοστα συντζῶν' (ὁμιλεῖ) Τραπ. Συνών. ἀναλα, ἀντίθ. νόστιμα. Πβ. ἄγνωμα 1 β, ἀνόρεξα 2, ἀνόρεχτα 1 β.

ἀνοστάδα ἢ, Προπ. (Ἀρτάκ.) Σάμ. Σύμ. κ. ἀ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπειροκαλία) Δεέκ Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Ἐλλειψις ἡδείας γεύσεως ἔνθ' ἄν.: Ἀπ' ὅταν ἀρῶσθησα ἔχω ἀνοστάδα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνοστασία, ἀνοστιῖα 1, ἀνοστιῖλα 1, ἀντίθ. νοστιμάδα. 2) Μεταφρ. ἔλλειψις χάριτος, ἀπειροκαλία ἔνθ' ἄν.: Ἀνοστάδα τοῦ 'χει ἔντος! (αὐτὸς) Σύμ.

Πβ. *ἀναλατάδα.

ἀνοστιανάλατος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀνοστιανάλαδος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀνοστος καὶ ἀνάλατος. Τὸ ἀνοστιανάλαδος κατ' ἐπίδρασιν τῆς Ἱταλ. καταλ. -ατος -αδος, δι' ἣν ιδ. ἀεράτος - ἀγεράδος κττ.

Ἀνούσιος, ἀηδής: Ἀνοστιανάλατα καμώματα - λόγια.

ἀνοστιάνθρωπος ὁ, πολλαχ. ἀνοσιάνθρωπος Κρήτ.

Ἰδ. ἀνοστιο - 1 β.

ἀνοστασία ἢ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νόστασι.

Ἐλλειψις ἡδύτητος ἔνθ' ἄν.: Τῇ φαεῖ ἀνοστασία (ἀντί ἢ ἄν.) Χαλδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνοστάδα 1.

ἀνοστένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀνουστένου βόρ. ιδιῶμ. ἀνοστένω Ἱπ. (Χουλιάρ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοστος.

1) Μετβ. καθιστῶ τι ἀηδὲς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Μὴ ρίχνεις νερὸ 'ς τὸ φαεῖ, γιατί θὰ τ' ἀνοστένης. Τὸ λίπος ἀνοστένει τὸ φαεῖ σύνηθ. Μὴν τ' ἀνοστένης τὸ φαεῖ μὲ πολὺν λάδι Παξ. Συνών. ἀνοστιεύω 1, ἀνοστιίζω 1, *ἀνοστιμένω, ἀντίθ. νοστιμεύω, νοστιμίζω. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ἀηδὲς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνόστινε τὸ καρπούζι - τὸ πεπόνι - τὰ σταφύλια κττ. Ἀνοστένει τὸ φαεῖ σύνηθ. Τὸ πλιγούριν ἂν 'κὶ τρώς ἀτο ἄμον ντὸ μαγερεύκεται, ἀνοστένει Κερασ. 2) Μεταφ. καθιστῶ τινα ἄχαριν, ἀηδὴ Πόντ. (Κερασ.): Ἡ ἀρρώστια ἐνόστινε ἀτεν. Συνών. ἀνοστιεύω 2, ἀνοστιίζω 3. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ἄχαρις, γίνομαι ἀηδὲς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Παξ.: Ὅντας ἦτανε μικρή, ἦτανε πολὺ ὁμορφη, μὰ ὕστερα ποῦ μεγάλωσε ἀνόστινε Παξ.

